

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА
ФИДОСИЕВА
БРЕГОВЕ**

chitanka.info

Пожелаха се двата бряга на реката. Единия, по-слабия, пушна до отсрещния камъче с голяма бяла запетайка. Наниза го на палеца на желанието му. Другия, по-силния, нагребва колие от пръскави мехурчета и го набрида по шията на слабостта си обратно на течението. Докоснаха дъховете си по пътека от хлъзгави камъни още рано сутринта, докато мъглата синееше в отпадането си. Залюляха се в средата над аеробното издихание на реката. Разплискаха преспите от аромат на бъз. Заляха придошлите пушеци от пръски. Потопиха ги в знойта си. Реката изтъня. Изшумя. Сви се като конец. Позволи им да се докоснат за миг по облите и водни хълмове. Единия и Другия се загънаха. Умълчаха се. Потопиха се в линиите на падовисочинките и ямките си. Пуснаха хвърчило от сребристолунна лятна лудория с опашка от малинови завръзи. Реката зашептя. Зашумя. Заромоля. Забълбука.

Заля ги. Раздалечи повърхностите им, но под потока те се потърсиха. Вплетоха бързо пръстите си и останаха така. Гледаха се над водата. Докосваха се под нея. Желаета се в мехурчетата. Водата събираше потта им и прииждаше все по-силно. Ваеше един камък надолу по течението. Ваеше го с формата на женска гърда.

Привечер бреговете отрониха стон. Едно камъче се търкулна от единия към другия бряг, после обратно и пак, и пак... Това пак така разромоли водоструието, че перлената огърлица от бълбукащи мехурчета се разнищи и се разшуртя по алената пазва на междухълмието. Прескочи женската гърд и се разплиска по-надолу по облото на скалата, събрало топлината на цял един ден. И тогава... О, тогава камъчето и пръските заблестяха... Но пръските се изпариха, а камъчето събра в кристалите си трептенето от допира си с бреговете. То съхрани докосването им.

Пръските се изпариха. Измъглиха се. Превърнаха се в морни молекули въздух. Натезаха от собствената си маса дръпната надолу от гравитацията. Издигнаха се бавно нагоре към облака, сътворен от парата на млякото. Притихнаха в него и се задъждиха... Не, не, замъглиха се... На сутринта се върнаха там, откъдето са тръгнали — покрай двата бряга. Сега са финни капчици мъгла, толкова невидимосини, че чак прозрачни. Ако се загледаш в тях може и да ги видиш.

А те гледаха камъчето. Уловеното докосване блестеше в междукамието и неудържимо ги привличаше. Мъглицата изсиня
Разтвори се. Потече по посока на гравитирането и обля камъчето. То се притисна в познатите пръски и въздъхна.

Колко искри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.